

LBRIS

We know
books

ANAMARIA IONESCU

RĂZBOIUL DE ACASĂ

*Volumul 4
din seria SERGIU MANTA*

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2024

Cuprins

Capitolul 1.	
Începutul sfârșitului	9
Capitolul 2.	
Un nebun aruncă o piatră în apă... ..	54
Capitolul 3.	
Relații și conexiuni	83
Capitolul 4.	
#staiacasă	120
Capitolul 5.	
Ultimul dans	162
Epilog	173
Cuvântul autorului	176

CAPITOLUL 1.

Începutul sfârșitului

Bărbatul își desprinsese genele. Sincer, nu avea nici un chef să o facă. Dar senzația aia enervantă de nisip în ochi nu-l lăsa să-i priască leneveală. Știa foarte bine că nu era decât modul în care mintea lui, încă obosită, îi spunea că avusese iar parte de o noapte grea. Un pic prea grea pentru vârsta lui.

Primul lucru care i se arătă privirii fu tavanul gri, cu lustra al cărei glob stătea să cadă. Se afla în propriul lui bârlog, ceea ce era bine. A-și târi fizicul acasă de prin te miri ce cartier după o băută agrementată cu diverse alte lucruri nu constituia modul lui favorit de a începe o zi de weekend. Realiză că trebuia să se dea jos din pat. Nu numai chemările naturii îl împingeau de la spate, dar și un gât uscat ca Bărăganul în secetă, o durere surdă de cap și, mai ales, o combinație dubioasă între foame și greață.

„Sergiule, fii în pula mea atent cu ce căcaturi bagi în tine!” se admonestă în gând.

Își întinse cât de mult putu brațele și picioarele, pentru a-și dezmoști încheieturile. Și apăru și primul moment de panică. Mâna stângă atinse un păr lung și mătăsos ce se

odihnea pe pernă de lângă el. Creierul intră instantaneu în modul activ. Nu era singur. Adusese cu el o femeie, noaptea trecută. Întoarse încet capul spre ea. Brunetă, slabă, goală. Nu-i putea vedea fața, deoarece podoaba capilară neagră și deasă o acoperea. O întrebare incomodă își făcea apariția. Oare era vie? Fixă trupul delicat de lângă el până când auzi respirația lină a unui om care doarme și văzu mișcărilor abia perceptibile ale corpului.

Odată această dilemă rezolvată, altele îi luară locul. Cine era fata asta? Cum ajunsese să încalce cea mai sacrosanctă poruncă din decalogul ce i se impusese: fără necunoscuți în locuință? Dar, cel mai important, de ce naiba nu își amintea absolut nimic despre noaptea precedentă?

Se dădu jos din pat cu mișcărilor unei pisici apropiindu-se de pradă. Din fericire, încă mai era în stare să se miște fără nici un sunet. Primul drum îl făcu în micul hol de la intrare. Paltonul mov al fetei făcea notă discordantă cu gecile lui în cuier. Buzunarele hainei nu dădură la iveală nimic interesant. Un pachet de șervețele și un breloc în formă de potcoavă, cu două chei. Nici o cheie de mașină. Pe masa din bucătărie găsi geanta fetei. Un mic rucsac negru din imitație de piele, fake Moschino, nimic bătător la ochi. Nici conținutul nu părea a fi extraordinar. Încă un pachet de șervețele, un ruj de buze roz pal, o cartelă de metrou și un portofel. Sergiu îl deschise. Un card BCR, cash până în 100 de lei, un permis de conducere, o carte de identitate și o legitimație de la baroul București. Toate actele consfințeau o singură identitate: Elena Preda, 29 de ani, cu domiciliul în strada Bibescu Vodă numărul 2.

Manta privi un pic chipul din fotografiile de pe documente. O față ovală, cu ochi albaștri, ușor depărtați, un nas mic și ascuțit, o gură un pic cam mare, cu buze

subțiri și colțurile un pic lăsate. Bărbatul se-ncruntă. Nimic din ceea ce descoperea despre fata asta nu-l lămuria cum de se lipiseră unul de altul. Și, în continuare, nu avea nici un fel de amintire despre noaptea precedentă. Nici un zâmbet, nici o secvență dintr-un club sau un pub, o ciocnire accidentală, nimic. Absolut nimic. Intră din nou în cameră și privi hainele împrăștiate pe jos. Tricoul lui cu coperta albumului *Nothing Else Matters* al lui Metallica, pantalonii de piele, niște boxerii. O bluză cu o inimioară albastră din paiete pe piept, o pereche de jeanși clasici și un cardigan bej - hainele fetei.

Se duse la baie. De data asta, cu zgomot. Rezolvă ce era de rezolvat, apoi se spală pe mâni și pe față. Luă o gură de apă în căușul palmei și o bău cu nesaț.

Când ieși, fata îl privea din pat cu un zâmbet larg, pătura căzută dezvăluind un piept osos și doi sâni mici și delicați. Bărbatul oftă. Acum știa cu siguranță că nu o agățase el cu o noapte în urmă. Și îi era foarte clar că nici sex nu făcuseră.

*

Popeștii erau rudele nevesti-sii din Giurgiu. Pentru el, era încă neclar cum reușise fosta starletă a Institutului Naval de la Constanța să eșueze în micul orașel de graniță. Ceva comisese el de îl împachetaseră și-l trimiseseră la marginea hărții. Sigur, dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut face săpături și ar fi aflat. Dar adevărul era că-l durea la 10 metri în spatele fundului de minunatul văr.

Ambițiile sociale ale doamnei Popescu se adaptaseră urbei de pe Dunăre și îi transformaseră, în câțiva ani, în membri ai găștii de notabilități ale orașului. Cel puțin, așa susținea dama în chestiune. De fiecare dată când se vedeau,

cei doi aveau chestii de povestit: despre o recepție a clubului Rotary, despre o acțiune de caritate, despre organizarea unei tabere Erasmus și Dumnezeu mai știa ce altceva. Fapt care o umplea de invidie pe propria nevăastă. Odată rămași singuri, partenera sa de viață ținea să punteze cu o replică de genul:

– Aștia, în orașul ăla uitat de lume, au o viață socială mult mai activă decât a noastră.

De fiecare dată, Brănescu își amintea de bancul cu Bulă care vine acasă și-și găsește soția într-un furou sexy, privindu-l languros și zicându-i:

– Hai, dragă, în pat, să facem și noi dragoste, că n-am mai făcut de o lună.

Dificultatea era să nu citeze și el replica celebrului personaj din mitologia umoristică românească:

– Poate tu!

Acum, Popeasca povestea cu mult entuziasm cum se număraseră printre voluntarii care se duseseră cu niște elevi de școală la noua montare a piesei Harap Alb a Teatrului din Giurgiu. Culmea era că edificiul cu pricina chiar beneficia de o reputație foarte bună în ceea ce privea calitatea actorilor și a producțiilor. Doar că mânia modernismului tâmp nu avea cum să ocolească nici un colț de pe această planetă.

Brănescu asculta cu tristețe relatarea despre o punere în scenă minimalistă, practic fără decoruri, cu personajele costumate în tricouri și blugi, cu un actor pe post de calul lui Harap Alb – omul probabil va trebui să primească niște compensații, ceva, despre containere industriale pe scenă. „Nici basmele nu mai sunt ce erau odată”, filosofă predictibil în sinea lui amfitrionul.

Noroc că Doamne-Doamne are un simț al umorului bine calibrat și realizează când e cazul să taie sketchul. Așa

se explică faptul că, fix atunci când invitata se pusese pe elogiata tânără generație de regizori și actori români care ne reprezintă cu cinste la cele mai sofisticate festivaluri europene, un sunet scurt, însoțit de trei vibrații, îi oferiră bărbatului din capul mesei motivul perfect să se scuze și să părăsească adunarea, sub privirile pline de reproș ale soției.

Sigur, faptul că mesajul prevenea de la Sergiu nu prea avea cum să fie un semn bun. Omul avea multe defecte, dar măcar știa să aprecieze, la justa valoare, timpul liber și nu deranja lumea la final de săptămână fără un motiv serios.

„În 30 de minute, în locul obișnuit. E important.”

Brănescu oftă. Undeva, în colțul minții, cam bănuia de unde se născuse criza. Și nu avea să fie ușor de rezolvat. Dar, în momentul acela, orice părea de preferat, dacă constituia un bilet de voie de ieșire din casă.

*

– Ești un idiot! Și eu și mai idioată, că m-am luat după tine, îi șuieră fata de cum intră pe ușă, în loc de „bună dimineața”.

– Ia-o ușure! Ce s-a-ntâmplat?

– Ce s-a-ntâmplat? Era să mă omoare dementul ăla cu mâinile goale, la el în casă, asta s-a-ntâmplat! Și asta pentru că m-ai trimis acolo fără măcar să ai idee de cum funcționează individul.

– Am trimis o fată tânără și drăguță în patul unuia care fute tot ce prinde. Nu avea de ce să nu meargă.

Într-o primă fază, femeia avu impresia că era luată peste picior. Îl fixă pe Bogdan cu privirea și se lămuri că era, cu adevărat, uimit. Simți cum o apucă și mai tare spumele. Își aprinse o țigară. Bărbatul dădu să protesteze.

– Dacă o bagi pe aia cu „la mine-n casă nu se fumează” ți-o sting în ochi, jur!

Din trei fumuri o termină. O stinse în ce mai rămăsese din suc de proaspăt de fructe pe care gazda îl consumase pe post de mic dejun. Timp de zece minute, niciunul din ei nu scoase un cuvânt. Când reuși să se mai liniștească, fata rupse tăcerea.

– La club am încercat să mă bag în vorbă cu el, dar nu am reușit. Am insistat chiar, dar m-a respins. Politicos, dar ferm. Mai ales că era în zonă o tipă cu țâțe mari și fund bombat după care i se aprinseseră călcâiele. Din fericire, aia i-a dat viteză, așa că, până la urmă, a băut o bere cu mine. Am vorbit despre muzică, filme, criză economică, virusul din China. Ca doi amici la o băută. Cum nu am reușit să-l vrăjesc, am aplicat planul B, adică i-am strecurat pilula în sticla de bere. Doar că omul băuse multșor, iar porcăria de la tine l-a moleșit de tot. Cu greu am ajuns la un taxi.

– Excelent. Înseamnă că nu-și mai amintea nimic când s-a trezit. N-ai reușit să-l convingi că ați petecut o noapte magică împreună?

– Doamne, cât de dobitoc ești! Tu nu înțelegi că, din punct de vedere sexual, nu-l interesam nici cât negru sub unghie? Omul are niște preferințe în care eu, evident, nu mă încadrez. N-a fost nevoie să-și amintească nimic. I-a fost de ajuns să se uite la mine dimineată ca să se prindă că am fost plantată în patul lui. Și asta pentru că tu nu te-ai ostenit să afli ce și cum îi place, înainte să mă trimiți acolo.

– Astea-s fițe! O femeie, un bărbat, niște băutură - e o combinație fără greș. Că doar nu și-o fi făcut un șablon cu care umblă la el ca să vadă dacă gagica se-ncadrează sau nu. Nu ar fi avut nici jumate din combinații, în felul ăsta.

– Iisuse Cristoase! Băi, băiatule! Tu ai auzit vreodată de atracție, de chimie între doi oameni? Chestia asta există sau nu. La noi n-a existat. De nici un fel. Nici la mine, nici la el. Sigur, dacă ne trimiteai pe o insulă pustie și ne uitai acolo trei luni, la un moment dat ne-am fi tras-o. De plictiseală, dacă nu de altceva. Dar altfel, nu. Ar trebui să mai fuți și tu femeii din când în când, chit că nu-ți place. Dar te-ai mai lămuri cum funcționează treaba și nu ai mai trimite oamenii după cai verzi pe pereți.

– Cum adică? Cine ți-a zis ție că nu-mi plac femeile?

– Bogdane, las-o baltă! Știi că vorba umblă repede. Doar nu te așteptai să nu se afle, nu?

El ar fi vrut să o întrebe cine și ce a zis, dar pe de o parte nu era momentul, iar pe de altă parte nici nu voia să-i arate femeii cât de mult îi păsa.

– Ce te-a întreat?

– Tu ce crezi? Cine m-ă trimis, normal.

– Și tu ce i-ai zis?

– Adevărul.

– Poftim?!

În loc de replică, Elena desfăcu eșarfa și lăsă să se vadă urmele de degete de pe gâtul ei.

– Doar nu crezi că îl lăsam pe dement să-mi facă felul, ca să vă protejez pe voi și secretele voastre.

*

Radu făcu eforturi desperade să-și inhibe un căscat. Îi picau ochii-n gură de somn. În ultima vreme pierdea nopțile aiurea, uitându-se la câte două sezoane dintr-un serial sau altul. Și cum Netflix nu merge fără un pahar și ceva de ronțait, îl uita Dumnezeu cu ochii-n televizor,

golind două-trei pungi de floricele și beri nenumărate. Rezultatul? A doua zi se simțea ca după un chef nereușit.

Doar că ședința asta, spre deosebire de celelalte, era al naibii de importantă și ar fi trebuit să-și asculte vocile interioare, s-o lase naibii de rutină păguboasă și să se ducă la culcare. Întrunirea din acea dimineață era de interes nu atât prin ceea ce se discută, ci mai ales prin ceea ce nu se spunea. Cel puțin deocamdată.

Ziarul era în budă. Nu de acum. Și nici nu era un caz singular. Toată presa pe hârtie, atâta câtă mai exista, era pe ducă. Totul se petrecea acum pe internet. Singurele care mai supraviețuiau erau revistele glossy, tabloidele și ziarele de patru foi care se dădeau gratis la metrou. El urlase încă de câțiva ani că era momentul să se dezvolte și componenta online a publicației, da' ce, îl ascultase cineva? Toți prăfuiții ăia, în frunte cu Liviu Vancea, zis și marele L, redactorul șef, îl persiflaseră, susținând că un ziar de prestigiu poate continua în print.

– Da, unul de prestigiu, mormăise Radu, dar nu mai insistase.

În fond și la urma urmei, nu era ziarul lui. Putea să se ducă dracului. Avea să-și găsească el loc în altă parte. Dar asta se întâmplase cu ceva vreme în urmă. Între timp, prima cifră a vârstei lui se schimbasesc, iar cealaltă se derula cu o viteză demnă de o cauză mai bună. Căpătase și un fel de lene structurală dată de un job prost plătit, dar călduț și comod. Anii de ziaristică îl ajutaseră să-și compună o agendă care să-i permită documentarea pe aproape orice temă în fața calculatorului și la telefon, așa că nu-și mai mișcase fizicul la evenimente și conferințe de presă. Asta însemna că nu mai avusese ocazia să cunoască oameni noi, să ia pulsul străzii. Cât despre fizicul amintit mai devreme,

după divorț pierduse orice interes în a și-l întreține. Probabil că era un fel de depresie pe care nu ar fi recunoscut-o public nici bătut. Cert este că se rotunjise și-și pierduse mult din farmecul cu care se putea lăuda altădată.

Problema era că acum se subția așa. Era de anticipat că tranziția la online nu avea să fie una ușoară. O bună parte din angajați aveau să dispară, iar cei rămași aveau să fie obligați să se adapteze la un mod cu totul nou de a face jurnalism. Sau să fie înlocuiți cu unii mai tineri. El susținuse sus și tare că era perfect capabil să se adapteze la modul dinamic și exploziv de difuzare a informației pe internet, dar adevărul era că, uneori, chiar și el se simțea depășit de viteza cu care se petreceau lucrurile în era rețelelor sociale.

Șeful lui vorbea de vreo cinci minute, așa că făcu efortul să evadeze din lumea propriilor gânduri și să revină în ședință. Nu de alta, dar Liviu avea obiceiul ca, după un speech din așa plictisitor, să ceară opinii de la toată lumea. Și așa ținuta neglijentă și pungile de sub ochi fuseseră deja remarcate. Nu voia să le dea ăstora și mai multă apă la moară.

– ... costurile cu tipărirea devin din ce în ce mai mari. Am fost nevoiți să reducem tirajul, dar asta, paradoxal, nu ne-a ajutat să reducem această cheltuială semnificativ. La un număr mic de exemplare nu se mai tipărește pe rotativă, ci pe digital. Iar digitalul e scump. Trecerea în online este indispensabilă. Am achiziționat deja domeniul și design-ul site-ului e aproape gata. Intenționez să dau drumul versiunii online luna viitoare. În prealabil, vom avea un calup de reclame online. Dar chiar și așa vom avea nevoie de titluri beton, care să aducă cititori. Alea, cum le spune,...

– Clickbite-uri, îl salvă prompt Miruna.

În urmă cu mai bine de două decenii, când aterizase el la ziar, această damă era un personaj. Ușor rubicondă, dar sexoasă până la Dumnezeu, era amanta titulară a lui L, care și el era un fel de Richard Gere de Dâmbovița. Asta nu a însemnat că dudua roșcată cu ochelari în formă de ochi de pisică nu a binecuvântat cu farmecele ei și alți membri ai redacției. Chiar și el, Radu, avusese parte de un moment scurt, dar intens, în arhivă. Privind-o acum, era al naibii de greu să accepți că era vorba de aceeași persoană.

– Exact! continuă șeful de redacție, evitând să pronunțe un cuvânt pe care nu reușea să-l rețină sub nici un chip. Pentru asta avem nevoie și de titluri, dar și de conținut interesant. Care să aducă abonați...

– Subscriberi...

– Da. Mă gândesc să încheiem niște colaborări cu niște analiști de prestigiu, pentru a analiza situația actuală socială, economică și politică. Ba chiar și unii mai controversați, dar capabili să facă un pic de lumină în mintea omului de rând...

Radu nu se mai putu abține și pufni în râs. Brusc, toți ochii erau pe el.

– Aveți ceva de comentat, domnule Radu Siegmann?

– Am, spuse bărbatul ignorând ironia șefului său. Intrăm într-o piață extrem de aglomerată. Cititorii noștri tradiționali sunt privitori de Gâdea, care caută argumente intelectuale să-i combată pe privitorii de Digi TV. Noi avem nevoie de toți ăștia la un loc, plus alte câteva milioane ca să supraviețuim. Asta nu o să se-ntâmpale cu analize socio-politice.

– Dar cu ce?

– Cu futai de vedete, scandal între politicieni, corupție, cătușe. Și cu rețete de bucătărie de la chefi vestiți.

Se făcu liniște. Măcar acum nu mai puteau spune că dormea pe el și nu era atent la ce se vorbea.

– Mda. Nu te aprob întru totul, dar ai dreptate când spui că trebuie să ne lărgim considerabil aria de cititori. Așa încât, iată ce propun eu! Azi e miercuri. Luni ne reunim într-o altă ședință. Fiecare vine cu propuneri concrete de teme și subiecte. Le alegem pe cele mai bune și începem să lucrăm la ele.

– Și ziarul? îndrăzni o voce timidă din fundul sălii.

– Ce-i cu el?

– Trebuie pregătită ediția de mâine.

– Și cine vă oprește? Hai, spor la treabă la toată lumea!

Cam asta fu marea ședință. Radu se întoarse la biroul lui, scobi în fundul unui sertar și, har Domnului, găsi un algocalmin. Își luă capul în mâini și încercă să-și adune gândurile. Știa că, după scurta elocuțiune de mai devreme, lumea se aștepta să vină și cu propuneri concrete. Scoase din rucsac laptopul, pentru a arunca o privire asupra unor publicații online situate în topul preferințelor, pentru a vedea ce idei poate fura și adapta.

Nu apucă să scormonească prea mult. Bingănitul telefonului îl avertiză că avea un mesaj pe WhatsApp. Era de la nepoata lui favorită, și unică de altfel, Eli.

„Help. Sunt în belea. Must see you.”

„Nu-i a bună”, fu primul gând al unchiului.

*

Brănescu îl văzu de la distanță. Așezat pe bancă, privind în zare, cu două cafele de la *Coffee to Go* lângă el.

– Mulțumesc pentru cafea, zise și luă loc lângă agentul lui.